

ביפור החיים שלהם משפחת המוצא איננה תמה מארגנה, והם מגוללים את סיורם הרגשי בחחלמות – או לפחות ניסיונות החחלמות – ממנה.

וריאציה ראשונה: 'מראה מראה של הקיר - חש חשוב ממוני בכל העיר?'

אתהיל מהילד "הנסיך", יורש העצר של המשפחה. מזכיר בשמו (מתוך שמו עשר מראינים) גברים שהזיכרין הרגשי המרכדי שלהם מייחדים הוא היותם מיוחדים ביחס לשאר האחים ועדיפים עליהם בעניין האב. בדרך כלל מזכיר בכך יחיד, שיש לו רק אחיות או בן בכור אך גם בגין הווקנים.

מרוקאי, הדבר הכי חשוב לו זה בן זכר. גם לי. בשביביהם זה עולם אחר. כישיש בן במשפחה זה עולם אחר. ואני היתי בן יחיד בין אחיות [...] בן יחיד אי אפשר לעוזב... הוא כמו... זה כמו הנסיך. (נתום)

אני הבן הבכור ותמיד הרגשתי... מה זה הרגשתי, אני יודע, שהאהבה התחלקה 70% לי ו-30% לשאר הילדים. לא שלא אהבו אותם, אל תביני אותי לא נכון, אבל אני היתי כמו מלך בבית. סתם לדוגמה – אימא של היתה כל יום מחליפה לי את המצעים, מכבשת לי ומגהצת לי, הכל טיפ-טוף. (דור)

שני הגברים הללו מבטאים באופן מובהק את ההרגשה שהם מיוחדים בעניין הוריהם ומודיעים על פניהן של האחים והאהיות בבית. נחום מסביר את היותו מעורר בהקשר העדתי-תרבותי ("מרוקאי, הדבר הכי חשוב לו זה בן זכר"), ואילו דוד מתיחס להקשר התוך-משפחה, לדיעה שהוא נאהב יותר מאשר ("אני יודע שהאהבה החחלה 70% לי ו-30% לשאר הילדים"). הוא אינו מסביר מדויע לכך דורך הוא למורביה אהבה, אבל הוא מגדים את הקביעה בדימוי הממחיש את מעמדו ("כמו מלך בבית") ובתיוර הפינוק מצד אמו שאותה הוא ממקום כ'נתינה', המשרתת" העיקרית ("אימא של היתה כל יום מחליפה לי את המצעים, מכבשת לי ומגהצת לי, הכל טיפ-טוף"). את ההרגשה הזאת של הנסיך, שהכל מותר לו, שאין לו גבולות ברורים, "מעניך" לבן האב במשפחות שתפקידו המוגדר בהן מסורתיים, נוקשים, ברורים. האם רק ממלאת בתוכן (רגשי ואינסטינטואלי) את המסר העקרוני שהוא אב משדר. הבן יודע שאת מעמדו מכתיב האב, וכך האב הוא הדמות הדומיננטית בסיפורו. יחד עם זאת, האם, ובטרנספורמציה מאוחרת יותר – האישה, היא זו המעניקה לממד זה ממשות רגשית וכיטורי התנהגותי. הבן מכיר עמו לישואו את הציפייה הרגשית שיחס כזה אליו ימשך. כל התרומות שלו שאשותו מערערת על "זכויות התייר" שלו נפתחת בעניינו כקיופיה זכויות וכאבדן של "המגע לו" המעוררים בו זעם ואלימות.

כאמור, שלוש התרומות דומיננטיות עלולות מהטקסטים השונים ומשמעותן הן את הרובד הפימי של עולם הרגשי של המראינים והן את הרובד החיצוני, המבטא את התפשטה ואת הבנייה החברתי-תרבותית של הרגשות ואת הקשור שליהן לאלימות הפיזית נגד בת הזוג. ואלה הן התרומות:

- (1) משפחת המוצא: התמהה הראשונה שבה מעצב עולמו הרגשי של הגבר-המספר;
- (2) אילוף הסורתה: חפית הנרטיב של בת הזוג ובנינוו בדרך מטפורית לשולט בה ולהכלילה כ"ספקית-רגשית" בנרטיב של המספר;
- (3) חפית הగבריות: המשא ומתן על אודות הזחות הגבריות הרציה מול הזחות הגברית המזויה וחתימת הרגשות כמסכנים את עולמו של הגבר, בעיקר בשל כישלונו לשולט בהם.

התמהה הראשונה: משפחת המוצא

משפחת המוצא היא תחילת סיירנו של כל אדם, גם כאשר הוא בוחר לפתח את הנרטיב שלו במקומות אחרים. בסיפורו החמים הרגשי של הגברים שראינתי, משפחת המוצא מראה מרכזית, או בלשונו של פישר (Fisher 1982) – שדה תמי המהווה רקע לתרומות האחריות המתקשרות אליו. במשפחה משתקפים חיותם הרגשיים של הגברים, ציפיותיהם למערכות יהסים וחלק נCOND מתפישותיהם העצמיות וمتפיסות תפיקידי המגדר שלהם. מראה זו יכולה להיות משקפת או מעוותת, ברורה או עומה. במקרים מסוימים היא עיקרו של הסייר, גם כאשר המספר איננו חי בקשר משפחת המוצא שלו זה זמן רב (לדוגמה להלן – פול). במקרים אחרים היא נוכחת ברקע, "נסחתת" לכaura (לדוגמה להלן – עדו). מכל מקום, במרקビת הסיירים המופיעים במחקר זה המשפחה היא הרקע הבונה את הבנותו ואת תחשותיו הבסיסיות של המספר, הנמצא – לאורך כל סיירנו – בדילוג רגשי עמה.

באשר למקומות של האב והאם בבניית עולמו הרגשי של הגבר האלים עולמים מהסיורים שני מצבים משפחתיים הפוכים לכaura: ילד "נסיך" מועדף ואהוב ביותר על הוריו (ובעיקר על אביו) ובבעל זכויות יתר במשפחה מחדר גיסא, הילד דחוי, מזונח ונטוש (פיזית או רגשית) ולעתים גם סובל מלאימות פיזית מайдן גיסא. אך כאשר "חופרים" מעט בסיפור יולדותם של "הנסיכים", מוצאים גם שם סימנים (לעתים מוכחים ומרוככים) של ביטול, ריחוק ובכויות. וריאציה שלישית ספקנו מראינים של לא מצלחים לזכור כמעט כלום מהילדות". סיפורם היהים הם נותנים למשפחת המוצא שלהם אזכור מועט מאוד ומשיכים לה מעט מאד משמעויות בסיפור חיים הנוכחים. הם שייכים לכל הנרא (על פי הקשרים אחרים או נוספים של סיורים) לגברים שבאו קשות מהזונה או מודחיה ורגשיות.

הו מערבים מאד, רגע אחד עלבן והשפהו ורגע אחד אהבה. והייתי צריך להתחבר לזה ביחיד כל הזמן.

בשובו של ראיון התקוף הוא מסכם כיצד שילם על מעמדו המיווה: וככה הרגשתי כל הזמן שאני מוכן להקריב את עצמי למען האבא שלי, אני מוכן להקריב את עצמי למען כל אחד אחר במשפחה, וזה גם מה שעשיתי כל הזמן, הרכבתי את עצמי... היה לי את העמד של הנסיך, אבל העמד הזה גם דרש. אני שילמתי הרבה. היום למשל היהת לי שיחה עם אחורי על הנושא הזה, שככל הזמן הם אומרים לי למה אתה קיבלה ואנחנו לא קיכלו, ואתה לא יודע כלום, הילודות שלך הייתה יפה.

כבר מהתחלה דבריו של יוסף ניכרת הדואליות המשפחתי, אשר הנה אלמנט מרכזי בספריו חיו הרוגשים: האב מטפל בו בחום, אך מיד לאחר מכן הולך לאשתו האחורה, האהובה יותר, שאינה אמו של יוסף. ככלומר כך בכדי עם תחושת החום והאהבה באו הנטישה, הגבידה, ההעדפה את האישה האחורה על פני אמו, שעליה הוא מעיד ש"היא ואני זה היה כמו גוף אחד, לא היה בכלל הפדרה". ואכן, הדואליות הרגשית מבטאת את הדואליות המשפחתיות: מצד אחד נתפס האב כאיש נעים ואהוב מאוד, ומצד שני כ אדם-Mayim, שבעשו מפחד את בנו עד כדי שיתוק ("היה לו מבט בעיניהם קר. קפוא. נוקב. חזור. היה מפחד רק להסתכל"). הרגשות המעורבים הללו – של העדפה ואהבה מחד גיסא ושל בגידה ונטישה מאידך גיסא – יוצרים אצל יוסף הצעיר בלבד רגשי ופחד הנובע מהבלבול הזה. כדי למנוע התפרצויות של הצד המאים באישיותו של האב הוא לומד להיות "סימנים מקדרימים" ("זה חושים שישים... לקרו בן אדם, לדאות את הבעות פניו..."): יוסף מרויש, כמו ילדים רבים, שכישלונו להבין את רצון האב עלול לגרום לו לאבד את אהבת האב ואת מעמדו המיווה במשפחה, מעמד המענק לו הגנה מסויימת.

יוסף מסביר את התוצאה של הדואליות הרגשית שלו לצורך להיות חשוב לצורכי האחורה (האב לדוגמה) ולצונתו בחוסר יכולת להתוודע לרוגשותו שלו, לצרכיו שלו ("[...] לא ידעתי מה אני רוצה, לא הכרתי רגשות אחרים"). הוא מקשר את התנהגוו האלימה לכאב ("[...] לא ידעתי איך להתנהג אחרת כי כאב לי, ולא ידעתי איך לבטא את זה"), הנובע מתחושים עלבן והשפהו, אך לא פחות מכך מהבלבול של אהבה על תנאי ("[...] והייתי צריך להתחבר לזה ביחיד כל הזמן").

הזרק היזה הייתה "קללה", הברורה והבטווחה ביותר לרצות האב ואת שאר בני המשפחה הייתה "להקריב את עצמי למען האבא שלי... למען כל אחד במשפחה". ההקרבה הזאת מתחבטת בטיפורי דרכים ובות (טיפול יומיומי באב החולה,

אולם לטעמך מיוחד כזה יש מחויר כבד מאוד, הבא לידי ביטוי בעיקר ביחסים עם האב. הבן הנבחן צריך לעמוד בסטנדרטים הבאים תמיד תמיד תואמים את אישיותו ואת העצמי האמתי שלו. עליו לרצות את הוריו, ובעיקר את דמותה ההזדהות הנכנית – את האב. דאטון (1996) מסביר את המבנה הרגשי הזה דוקא בהקשר לאבות מזינים ודוחים. אבות אלה, לטענתו, יוצרים ציפיות שאין אפשר למלאן. הילד אינו יכול לספק את אביו, כי "שם דבר אבינו מספיק טוב בשבייל אבא", ועל כן חש הילד בלתי אהוב על ידי המקור החשוב ביותר של זהותו הגברית.

בטיפורי החיים שנפרשו במחקרים מצאתי מבנה רגשי דומה אצל כל האבות שהפכו את בנים ל"נטר". – המעמד המיווה שהעניקו לבן הוא מעמד מותנה. לכורה מדובר בגין הזוכה להרבה חום ואהבה, אך למעשה – והוא מעין ניצול רגשי (emotional abuse) שבו הבן מקבל עלייו חובות ותפקידים מסוימים לשפק את האב, ללא התחשבות בעצמו, בצריבו, באישיותו ובחרוגותו בקשר לבן.

ミטיב להמחיש זאת יוסף, בן זקונים לאב מבוגר שעליה ארצתם עם שתי נשותיו וילדיהם וכן כל חייו בין שתי הנשים ושתי המשפחות. יוסף נולד לאיישה הצעירה והלא-אהובה, כאשר אביו היה כבר בן 65. הוא היה היחיד מבין כל בני המשפחה שלא הוכחה ולא סכל מלאימותו של האב. אדרבה – ב يوسف נהג האב, שהיה כבר פנסיון ומתפרק על ידי אשתו, ברוך: האכיל, לך לבית ספר, חיבך וליטף. כך מתאר יוסף את רגשותיו המורכבים כלפי הנבחן של אביו:

אבל היה מאכיל אותי ולוקח אותי לכיתה ספר כל يوم לפני שהוא היה הולך לאישה השנייה. כולט אבבו אותו, הוא היה טיפול כזה נעים. אני מואוד אהבתו אותו. אבל אני זוכר את המבט הזה כשהוא עס. היה לו מבט בעינים קר. קפוא. נוקב. חזור. היה מפחד רק להסתכל.

על הצורך שלו לרצות מוסיף יוסף במקום אחר:

[...] אני פיתחתי חושים מאד חדים. אני לא מדבר על חושים של שמיעה, זה חושים שישים... לקרו בן אדם, לראות את הבעת פניו... היתי צריך כל הזמן לרצות את ההורים. או אני צריך כל הזמן לדעת מה הוא רוצה, והוא לא אומר מה הוא רוצה, או אני כל הזמן צריך להבין לפחות בלבד.

את התוצאה מה הצורך לרצות הוא מתאר בראיון התקוף:

מה שקרה שאני לא ידעתי מה אני רוצה, לא הכרתי רגשות אחרים [...] לא היה לי טוב איך שהתנהגתי, האלים, אבל לא ידעתי איך להתנהג אחרית, כי כאב לי ולא ידעתי איך לבטא את זה. התכויות [...] הרגשות

אני מרגיש אותו דבר עם טלי כמו עם אבא שלי. זאת אומרת לא יהיה מה שיפיריד בינו. אני אוהב אותה, ואני יודע שהיא אוהבת אותו. אין לי ספק. אמנם כשהיש ריבים אז היא מפסיקת לדבר, ותמיד אני זה שצורך להחנץ ולבקש סליחה. גם עם טלי אני לא מרגיש... עם טלי... ש... אני לא מרגיש שאני מספיק שווה.

בראיון התקוף הוא מרחיב את ההשוואה בין טלי לבין אביו:

את מבינה, טלי ואבא שלי מסתדרים עשר. הם זהים. הם דומים בko הממחשה שלהם. הם לא אנשים פוזיים, לא אנשים שמוכנים לאבד את המשפחה שלהם בשבייל משחו קפן [...] אבא שלי, אין דבר כזה, אז אני רכתי אותו – הוא מספיק להתייחס, לדבר. אותו דבר טלי. שהיא יודעת שדבר שמרגינז אותו זה לא לדבר. שההuttleלות ממנה, שזה משחו שאני לא יכול לסביר. או אני היום נזהר שהוא חס וחלילה לא תגיד לי עוד פעם עשית את זה, ודיברנו, ואמרנו... אני אומר לא כדאי לי.

כך הוא מסביר, במקומות אחרים, את נחיתותו ביחסים:

לי יש תמיד הרגשה שאני תמיד לא בסדר, שתמיד חסר להם משהו. אני מרגיש שאני לא יכול לסביר. או אותו דבר היא עושה. מתעלמת, בוא נגיד ב的日子里 יותר יפות. מתעלמת ממנה. ואני הרגשתי שהיא עבדה בשיטה של אבא שלי... והרגשה זה כמו אםאילד, אני חושב ככה. זה כמו אםא, אני לא יודע איך להסביר. את יודעת מה, כאשר לא מדובר עם טלי או עם אבא שלי, עם שניהם יש לי פרפרים בבטן, אני מ庫ווה שהוא מספיק לך התשובה. אני לך לעובדה, ולא לך לך כלום באותו היום. מן אי-שקט כזה, לא יודע איך להסביר את זה, אורלקוס כזה.

בתחילו של הציוט מבטא נחום את ביטחונו באשר לאהבה ולעוצמת הקשר בינו לבין טלי, אשתו. הדבר דומה לצורך שלו לבסס את הנרטיב של חשיבותו של האב בחיו וחשיבותו שלו אצל האב. אולי איננו יכולים לתאר את ההתרחקות, לפני שהבהיר (לי? לעצמו?) שקיימת קרבה ("לא היה מה שיפיריד בינו"). הוא מתרחק יהיסים שביהם מי שצורך להתאים את עצמו, לריצות, לוותר – הוא תמיד הוא ("תמיד אני זה שצורך להחנץ ולבקש סליחה"). בהמשך הוא מסביר את המקור להתרחקותו המרציה-תמיד בהרגשת נחיתות בסיסית מול אשתו ("אני לא מרגיש שאני מספיק שווה").

כאן בא התחושה הבלתי נמנעת בין דרכי התגובה של אביו כלפי ("הוא מפסיק לדבר, להתייחס") לבין הגבוקותה של טלי ("או אותו דבר היא עושה. מתעלמת [...] ואני הרגשתי שהיא עבדת בשיטה של אבא שלי..."). אביו וטלי הם שני האנשים שאליהם נחום קשור ביותר, ולאישורם הוא נזק תמיד. את

מחובתו לטפל באם וכדומה), אולם ההקרבה הכווצת ביותר היא הקרכבת העצמיות שלו, הרגשות שלוohlגיטימיות שלהם. הפער שנוצר בין הצד הגלי (האב אהוב ומעדיף אותו על פני אחיו) לבין הצד הסמוני (עליו להחולם מצרכיו ומהויתו האותנטית כדי לשמר יחס זה) מוביל בסיום, כאשר יוסף מספר איך ילדותו האמתית מוכחת עד היום על ידי ואחיותיו, הראויים אותו כמו שהיה לה לו ילדות נבחורת,יפה ("[...] שכח הזמן הם אמורים לי מה שהיא קיבלה ואנחנו לא קיכלנו, ואתה לא יודע כלום. הילדות שלך הייתהיפה").

מכיוון שהוא בעל מעמד מיוחד במשפחה – מותר לו הכל ("כי הוא" מסומן כירושו של האב). חוסר הגבולות והשליטה שלו באידי ביטוי ביחסיו עם אמו, והוא נבדק שוב ושוב ביחסיו עם בנות זוגו. יוסף מבהיר:

כל פעם הייתי יותר וייתר אלים. האמת היא שאולי באיזשהו מקום חיפשתי את הגבול. זה שואק. אני היתי נסיך, בחיים לא היצבו לקירות של גבולות, או כל הזמן עשתי עוד צעד ועוד צעד כדי לעبور את הגבול. ובכל מערכת יחסים זה נעשה יותר קשה.

תיאור זה ממחיש תהליך הסלמה ("כל פעם הייתי יותר וייתר אלים") שמטrho כפולה ופרדוקסלית: לבדוק ולהציג גבולות ("האמת היא שאולי באיזשהו מקום חיפשתי את הגבול הזה") ובה בעת "להסתנן" אל מעבר להם ("או כל הזמן עשית עוד צעד ועוד צעד כדי לעبور את הגבול"). מי שמעמדו בכיתה הוא ככל נסיך יכול להיות בתהווה של היעדר גבולות. אולם מי שחש שההעמד הזה מותנה ומרגש גם איום של אין עצימותו, יודע היטב שיש גבול, ושחציתו נושא עונש כבד בחובה ("ובכל מערכת יחסים זה נעשה יותר קשה").

וריאציה נוספת של מחיר המ唳ד המיחד אצל האב מציג נחום. בוריאציה זו הסחיטה הרגשית של האב נעשית באמצעות ויסות יחסי הקרבה-ריחוק בין לבין הבן הקשור אליו כל כך. נחום, בן בכור ויחיד, מפונק ונאהב מאוד עלIDI אביו, מתייחס במלהך סייפורו לאב הדמות המרכזית בחייו, בלי להסתיר את הערכתו את האב ואהבתו אליו. והנה באופן מפתיע, זיכרונות מרכזים בסיפור יルドתו הם דזוקה זיכרונות כעס ואכזרה של אביו ממו:

הזכרון אولي הכי קשה שלי מהילדות [...] תראי, אבא שלי לא היה מרים ידיים אף פעם, הוא לא היה עושה כלום, אבל הוא לא היה מדברathi, ועד היום... ואני עשית את זה לבן שלי וגם אני רואה... יותר CABלו זה מאשר המכות, זה שאני לא מדבר אליו. אני חושב שהוא אחד העונשים הכי קשים שאבא יכול לתת לבן שלו. וזה כמו להיות מבודד.

הចורף האבסטי של התראות האב כמי שאחט אותו ונתן לו הכח הרבה אינו מונע מנהום להרגיש נאוב "על תנאי". הוא משווה את הרגשותו באשר למקומו אצל אביו להרגשותו כלפי אשתו, טלי, ואומר:

מילדותם. גברים אלו אינם מושתיכים לקבוצת ה"גנסים" או לקבוצת המזונאים והנטושים וgeshit. למעשה רק שני מרויאנים אומרים באופן מפורש ועקבות שאינם זוכרים כלום מילדותם: פול וויאיר. אצל אחרים יש "שכחות מקומיות" ביחס לאירועי גיל מסויים או ביחס לתקופה חסotta משמעות לנרטיב שלהם, לדעתם.

פול חוזר ב脑海中 סיפורו על כך שאינו זוכר הרבה מילדותו, אולם בפועל בינוי הנרטיב שלו שני פרקים: פרק ראשון – סיפורו ילדותו עד גיל 18, ופרק שני – סיפורו יחסיו עם נשותיו (ארבעה במספר). זיכרונות ורגשים מהפרק הראשון רואו שורדים בפרק השני ומונחים לו משמעויות. למעשה, מבחינת סיפור חיים וgeshit, הפרק הראשון עשיר יותר מהפרק השני, המלא בפרטים ובպיזודות, אך מקצת בתיאורי וgeshit. קשה לומר שאין לו זיכרונות מהילדות או מההוריו. יותר נכון לומר שהוא השפרק השני – מרכיבתו ניסיון לבירוח מהפרק הראשון, ועל כן אין לו (אול') רצון להזכיר בפרק העוסק במשפחתו.

עם יאר תחילת הדיאלוג הייתה כמעט בלתי אפשרית. הוא ניסה שוב ושוב להתחילה את סיפורו ולא הצליח. על אף ניסיונותיו לעוזר לו בעורות שאלות והעלאת נושאים, כמו למידות ועובדיה (הוא קצין בכיר במשטרת, מצליית, בעל חואר שני והשכלה גבוהה מאוד שבה הוא מתגאה), הוא חזר ואמר "אני לא מצחיח להיכנס להה, אני צריך להעלות דברים מהאוב". מצד אחד היה לו רצון וצורך להתחילה מהתחלה", אך מצד שני – קושי עצום לפגוש התחלה זו, על אף תיאורי ה"טכניים", המתארים משפחה ממוצעה שבה לו עצמו יש מקום מועדף בשל היותו הבן היחיד והmonic:

תראי, אני לא יודע למה אני לא זוכר... או שאתה מודחיק, אני מכיר את השבלונה הזאת שאתה לא רוצה לזכור, שיש דברים לא ניעימים, פסיכולוגיה בגורוש, אני מכיר. או שהוא לא מעוניין אותי [...] אם היה לי איזה ערך קריטי לזכור – יכול להיות אני אזכור [...] יש לי יותר מדי דברים[U] עכשוויים אני צריך לפתור לי ואין לי פתרונות... זהה נמצא אצלך בסדר עדיפות נמוך לפתרון, למה ואיך ואם משנים [...] יכול להיות שלא נעים לי לזכור.

תחלתו של ציטוט זה בניסינו לגלגול המڪזע שלו (פסיכולוגיה) ועל ההנחות הבסיסיות המוכובלות בתחום, כמו גם להראות לי שהוא מכיר את העולם המڪזעי שלו ("[...] אני מכיר את השבלונה הזאת [...] פסיכולוגיה בגורוש"). ניסיון לגלגול על אמרותיי, דהיינו המושגים הקיימים מתוך הפסיכולוגיה-סוציאולוגיה בקשר לרוגשות, בחינת הבניין את המושגים מעולמות המڪזע שלו (בעיקר מעולם החוק והמשפט) – כל אלו מאפיינים את סגנון הסיפור שלו. יתרה מזאת, נראה לי שגם דרכו לשודד בעולם: שימוש בהנחה האחר (החל מהנחים בחיו וכלה בי) והעברת כל אינטראקציה לשדה הקרב המוכר והבטוח – האינטלקט.

התרחקותם הוא אינו יכול לשאת. הוא חש שדרך התגובה שלהם דומה: שניהם סוחרים אותו רגשית באמצעות הערך העצמי הרועעה שלו ("שהההעמלות מני, שהוא מהו שאינו לא יכול לסבול"). את ההח

עמלות או ההתרחקות של שתי הדמויות המשמעות ביחסו היוו מודמה לייחסים הראשונים ביחסו, יחס א-ילד ("זההרגשה זה כמו אם לא ילד, אני חושב ככה"). בתארו את הא-שקט התקוף אותו כאשר אביו או אשתו מחרחחים ממנו ממשחו גופני-ראשוני הוא מדרמה את תגובותיו לאלו של תינוק קטן, כאשר הדמות המשמעותית ביותר לתהווות קיומו מתרחקת ("יש לי פרפרים בכתן [...] אני ילך לעובדה ולא ילך לי כלום באותו היום. מן א-שקט כזה").

איןטואיטיבית ממוקם נחום את האב כדמות המרכזית בחיו הגשימיים. אין פלא אפוא שהזכירן הכאב ביחסו של מילדותו קשר להח

עמלות של האב ממנו ("הוא לא היה עושה כלום, אבל הוא לא היה מדבר את"). את דרך הפעולה המכאייה הזאת ממשיך נחום בקשריו שלו עם בנו הבכור, המעודף בעיניו, המתמודד נגדו, והוא אינו מסוגל אפילו לדמיין שעונש זה, שנחווה על ידו כנורא, איןנו מכאייב גם לבנו ("יותר כאב לו וזה מאשר המכאות, זה שאינו לא מדבר את"). הח

עמלות מהבן הבכור המועדף הוא לדעתו עונש של גברים, עונש העובר מבן ובן ומגנו לבנו ("אני חושב שהוא אחד העונשים הכח קשים שאבא יכול לתת לבן שלו").

הטרואה של הח

עמלות האב מכנו "הנבחר" נובעת מהאפקט המבודד של מעשה זה. ה"גנסיך", המבודד מאחיו בשל העדרת האב, מבודד עתה גם מן האב ("זה כמו להיות מבודד [...]"). אבא נתן ואבא לך. ילד שאביו מתעלם ממנו מרגיש לא רק בושה והשפה בגל כישלונו לעמדות סטנדרטיטים שהווצבו לפניו,

סטנדרטיטים של בן בכור, נסיך וירוש, אלא גם בדעות הרומטיט: עתה אין לו איש. יוסף, נחום והగברים האחרים שקיבלו מעמד מיוחד במשפט המוצא שלהם מתארים את יחסיהם עם האב כדרומיננטיים. האב מוגז כמקור הקיים והאישור, גם במקרים שדווקא האם הייתה קשורה בחינוך יותר ממנו, לעיתים אף מענישה ומכה ללא ידיעת האב. לרובם (פרט ליוסף) קשה להזכיר בילדותם, והם פוטרים ואת בצויר המשפחה והזוגיות של ההורים כתובות, חמורות, ולעתים אף כאידאליות. רק במהלך סיפור החיים יכול, ולעתים רק בראיון השני (ראיון התיקוף) עולה מיציאות בעייתית ושבורה מזו. כך יוצא שגם גברים שהמراه הראונה של דמותם אמרה להתקפוה "אתה החשוב מכלום" חוו בעצם חווות ורגשות קשחה להם להזכיר בהן.

וראייה שנייה: 'אסטרטגיית דוד המלך' לשכוח את מה שלא ניתן לשאת הזכרתי בתחלת פרק זה את הוראייה השלישית, את הגברים שמשפחחת המוצא אינה תמה מארגנת בסיפור חייהם והתוועדים שאינם זוכרים כלום, או כמעט כלום,

קשה לו לזכור את התקופה הראשונה של ילדותו, והוא מחק את חיו כך: "בואי נאמר ככה, עד גיל שערם ואחת יש נסיקה מאוד גודלה של הזיכרון. אני כמעט לא זכר דברים מהילדות או מהנעורים". הוא מתקשה מאוד להזכיר ברוגשות אפילו בתמונות חוויתיות של החלק הראשון של חייו, ואילו החלק השני מלא בפרטים ובஅינפומציה כרימזון. כדרכו (הכוונתי מאד), גם בזיכרוןותו הוא מטפל בזיכרון כותנית ("או זה לא מעניין אותו [...] זהה נמצא אצל[B] בסדר עדיפות נמוך [...]"), ורק לקידאת הסוף הוא מוכן להביא בחשבונו שאינו זכר מפני שהמלואה לכך אי-נעימות ("יכול להיות שלא נעים לי לזכור").

לאנשים שונים יש דרכים שונות להתחמוד עם זיכרונותיהם, ובנויות סיפור חיים משקפת דרכיהם אלו הן במשמעותם (מה הושט, וכך הוזג מה שהוכנס לסיפור) והן במישור הגלוי (Watson 1976). יair מעד על עצמו שיש לו זיכרון מעולה, ועל כן ה"שכח" של חלק מהחיים סותר עדות זו (את הראין הראשוני הוא מנהל בחקירה מושתתת, כאשר הוא מביא עדויות על עצמו ומנסה להסביר את הסתרות הרבות בהסברים מושכלים) ודורשת ממנו תחיחות גלויה וסביר. הוא עשוה זאת באמצעות הצגת תפיסת עולמו:

[...] אני בגישה שלי לא ח' את העבר. אני גם בקשר ח' את ההווה. אני הולך קדימה, ולא כל כך מעוניין אותו מה היה אتمול. היה, וזה טוב שהיה, אבל מה שהיה זה כבר היה, אתה יכול לשנות? [...] אני אומר אני ח' לפּי אסטרטגייה של דוד המלך. את יודעת מה זה? [מראיינות]: לא. תסביר לי!] דוד המלך, אחרי שהוא עשה מה שהוא עשה עם בת שבע, אז נתן אמר לו שהבן הראשון שלו מבת שביע ימות. כל עד הו גסס, הוא התאבל. כשהוא מת הוא קם מהאבל. שאלו אותו מה קרה? מה פתואם? הוא אמר עכשו אני לא יכול לעשות כלום. מה שיכל לעזר לי! – קדימה, אבל העבר – אני לא יכול לשנות אותו. אני מעוניין בעבר רק בשבייל העתיד. רק בשבייל העתיד.

תפיסת הזמן של יair מכוננת אל העתיד בלבד, והוא מתאר את עצמו כנמצא בתנועה מתמדת לפניים ("אני הולך קדימה"). ומכיון שיair מתחש לעבר ולהווה, תפיסת הזמן שלו תכליתית ומינופוליטיבית מאד: מה שאינו יכול להשפיע עליו – חבל לבוכו עלייו זמן ואנרגיה ("מה שהיה זה כבר היה, אתה יכול לשנות?"). הוא בוחר להמחיש את יחסו הרגשי לחיו בערך מה שהוא מכנה "האסטרטגייה של דוד המלך". הבחירה של אדם להציג דמות אחרת (פיקטיבית או אמיתית) כדמות הזרחות היא בחירה שיש בה הרבה מההצגה והעוצמת. דוד המלך היה תמיד דמות בעייתה להזרחות: מצד אחד שליט חזק, ערומי ומיסיד השושלת שמננה יצא המשיח; מצד שני אין חטא שלא חטא, ודרכו עם האנשים כולם (החל במיטיבו, שאול המלך, המשך בשור צבאו הנאמן ועודיה, בנתן הנביא ובבניו שעם נאבק הן על נשים והן על שליטה) הייתה מניטול טיבוע וצינית. יair,

בדוגמה שהוא מביא להמחשת תפיסת עולמו, משתמש בציורות הרגשיות של דוד המלך: יש טעם לכאוב ולהתאבל, ריק כל עוד ניתן להשפיע על המצב, להפעיל עליו כוח לשונו. כאשר אין לך כוח ביחס למצב – חבל לבוכו עליו ורגשות. ריק מה שיש בו תועלות ראוי להתייחסות ("אני מעוניין בעבר רק בשבייל העתיד").

ניתן רק לשער את עצמת הכאב, חומר האונים והאי-ביטחונם המכבים אין – לכארה נבחר ואהוב – לאמץ לעצמו אסטרטגיה כזאת. ברצוני לסייע חלק זה ביצירוט מדרכיו של דוטון (Dutton 1996), הכותב כך: "אין זה יוצא דבר שגבר אלים אינו יכול להיזכר בילדותו [...]. גברים אלו מחקו או טשטשו את זיכרונות הילדות הרכאים שלהם, ופעמים רבות הם מתלוננים בפני המراهין שאינם יכולים לזכור דבר מלודותם" (עמ' 89).

וריאציה שלישית: 'אני לא חושב שהייתה לי בכלל ילדות'

סוג אחר של ילדות מתארים שאר המراهינים (עההה במספר), ילדות שבה החוויה המרכזית של היחסים, בעיקר עם האב, היא אלימות פיזית (הן ככל依ם והן ככליפיהם) או דחיה והזנחה רגשית ולעתים אף נטישה. זו ילדות שאין בה מקום לצרכים של הילד, שהוחו מוחתקפת ומושפלה במקום האמור להיות הבטוח ביותר – הבית. הרגשות הדומיננטיים המתוארים הם פחד, השפה וביואה, והם גובهة למתרחש אצלך בבית; אפילו הוריך, וביעיר אביך, אינם טובים אלקך, אינם חמים ומעניקים:

[...] אני לא חושב שהייתה לי ילדות... מהר מאוד, בגין הרבה קצת היות צרייך להפוך לבוגר מאוד. אבל שלי היה מכח את אמא שלי, ואמא שלי הייתה מוריידה את זה עליינו [...] יכולתי לשבת והייתי משחק, ואבא שלי רכ布 עם אמא שלו ולא יודע על מה, פתאום, לא יודע מה עשיית, היה חוטף. לא ידעתי מהי אקלם מוכות, כי סתם היתי מקבל... אצל כולם היו מוכות. אצלנו הייתה ממש אלימות. לנוכח בבית אלים זה בית לא כלום. זאת אומרת לא חוקים, ללא שום דבר. אתה גדול בבית שכולם, הכללים של החבורה לא כלולים בתוך הבית שלך, זה משהו שונה. תמיד אחר מוכלים... אתה לא דומה, בטור בנאים אתה בנדרם שונה [...] לא יכולתי להביא אותם היכתה, היתי מתבאיש, לא יכולתי להביא. אמרתי תבייא אותם היכתה, פתאום פרוץ מריבה, איך תרגיש? אחר כך כל ביה"ס ידע על זה. (סמי)

והוא מוסיף בהמשך:

פחד על עצמו לא היה לי אף פעם, זאת אומרת כמעט... את הפחד הזה, איבדתי אותו באיזשהו שלב. פחדתי אולי ממה שקרה לאמא שלי, ממה שאבא שלי יעשה אותה. הוא ירוג אותה, יחרוג אותה

בעקבות התקפה אלימה במיוחד של האב ("[...] אני זכר שהייתי יתום טן... הוא שבר בគוכך של שתיה לאימה שלי בראש. אתה רואה שירוד לה דם נכו מהראש, אתה נכנס לקרואה. ממש לא ידעתי מה קורה אתי מרווח פחד").

סמי, כמו גם מרבית הגברים במחקר זה, משתמש הרבה במה שהווינן (1999) מכנה "הנוכח המודומה", כלומר בביטויו "אתה" כאשר למעשה הוא מתכוון ל"אני" (לדוגמא – "אתה לא רומה, בתור בנادرם אתה בוגר שונא"). שימוש בnockח המודומה יש שני מנגעים: האחד הוא "התכוונו של המוען לונק את עצמו במידה מסוימת מהחויה הפרטית והאנטימית [...]"] ככלומר המנייע של המוען הוא הפגנת איפוק רגשי ותרתוקות מסוימת מהכאב וכן האין-נעימות שנחchipה. המוען כביכול נוגע ואינו נוגע בנפשו" (הרובץ 1999: 23); השני הוא הבעת סולידריות ושיתוף בין המוען והגungan (או לדבריו הרובץ: "משל אם לומען בין נורמלי, סמי הרגיש שככיתו יש חריגה גסה מהנורמה").

את ההרגשות של ביתו הוא מפנים מאד, והוא הופכת במספר חיו לתמה מרכזית. ההרגשות מעnika לו כוח בתקופות מסוימות של חייו, אבל היא גם מביאה עמה את הכרידות והכושה הנוראה בתקופות אחרות, יותר ונגישות. סמי מתאר את ההזנחה הרגשית ואת הריקנות של בית שבו אפילו עצמת האלים היא חרינה (לגדול בכית אלים זה בית ללא כלום. זאת אומרת ללא חוקים, ללא שום דבר [...] הכללים של החברה לא כוללים בתוך הבית שלך"), ומתאר את השפעתו על ביתו הוותה העצמית שלו בשונה מהסבירה ("אתה לא רומה, בתור בנادرם אתה בנדרם שונה").

בשל חוסר הביטחון, בשל הכית חסר הכללים שבו הווידאות היחידיה היא אלימות קשה וחסרי הסבר, נולדת הבושה ("לא יכולתי להביא חברים הביתה, היתי מתבישי, לא יכולתי להסביר").

באיזשהו יום. אני זכר שהייתי יותר קטן... הוא שבר בគוכך שתיה על אימה שלי בראש. שראיתי שיורד לה דם ככח מהראש, נכנסתי לקרואה. ממש לא ידעתי מה קורה אתי מרווח פחד.

סמי פוחח את דבריו בתיאור שרשות האלים בבית, כי היא ההסדר שלו לכך שלא הייתה לו יכולות. ויכורנותיו תדרים וכואבים מאד, ואין בהם שום דבר המתאים להפישתו הפטראוטיפית את הילוד: ביטחון, תעמימות והגנה הורית. אין ביטחון, אלא רק הווידאות שתוכה וחוסר היכולת לדעת מתי, על מה ולמה ("לא ידעתי מתי אני קיבל מכות, כי סתם היתי מכבול [...]"). סמי מציג מכות כנורמה משפחתי, ואולם את משפחתו הוא מבידל מהשאר אפילו בכך – "אצל כולם היו מכות אליות". למדנו שגם מכות נחפסות כמשהו נורמלי, סמי הרגיש שככיתו יש חריגה גסה מהנורמה.

את ההרגשות של ביתו הוא מפנים מאד, והוא הופכת במספר חיו לתמה מרכזית. ההרגשות מעnika לו כוח בתקופות מסוימות של חייו, אבל היא גם מביאה עמה את הכרידות והכושה הנוראה בתקופות אחרות, יותר ונגישות. סמי מתאר את ההזנחה הרגשית ואת הריקנות של בית שבו אפילו עצמת האלים היא חרינה (לגדול בכית אלים זה בית ללא כלום. זאת אומרת ללא חוקים, ללא שום דבר [...] הכללים של החברה לא כוללים בתוך הבית שלך"), ומתאר את השפעתו על ביתו הוותה העצמית שלו בשונה מהסבירה ("אתה לא רומה, בתור בנادرם אתה בנדרם שונה").

בשל חוסר הביטחון, בשל הכית חסר הכללים שבו הווידאות היחידיה היא אלימות קשה וחסרי הסבר, נולדת הבושה ("לא יכולתי להביא חברים הביתה, היתי מתבישי, לא יכולתי להסביר").

רגע נוסף שסמי זוכר כמשמעותי באותו תקופה הוא הפחד. תחילתו בפחד על עצמו, שנראה כילד קטן מאוד הסופג אלימות קשה. לדבריו, את הרוג הזה הוא איבד מהר מאד ("את הפחד הזה, איבדתי אותו באיזשהו שלב"). אולם הוא חש פחד מאיים וחוזק הרבה יותר: הפחד שייברד את אמו, ההוראה היחיד שגמ דאג לו ("פחדתי אולי ממה שאבא שלי יעשה לאימה שלי, הוא יהרג אותה, יהרוג אותה באיזשהו יום").

אביו של סמי היה אלכוהוליסט ואדם אלים מאד, שהיה נהוג להיעלם מהבית לשבועות. אמו של סמי, אינדיאנית-גנויה שהתגירהה למן בעל היהודי, היא אישת קשת يوم שעבדה לפרנסת שלושת ילדיה וספגה מכות ופציעות קשות מבעלה. במחלה סיפור חייו וריאיון התקיף שלأخורי, סמי מתאר את תפוקה מלא הסתרות והפרדוקסלי של האם: מצד אחד היא העונג היחיד של המשפחה, מצד שני היא עצמה אלימה מאד כלפיו. מצד אחד היא דאגנית מאד, ומהצד الآخر היא אישת חסורת רגשות, אטומה. מכל מקום, בילדותו היא היחידה הדואגת לו ולאחיוות, והוא מתאר את האימה שתקפה אותו לאורו נואה לו שי אברה גם אורה

תראי, מהבנים אני הבכור [...] חטפי לא קצר. לעיתים המסתה היה עניין של יום בן לא. זה היה סיוף כמעט קבוע [...]"] אבא של היה אוּה אוּה אוּה אוּה ה'כ' הר'בה, אבל ככה גם הרובץ לי. תראי, לדעתו והייתה דרך לחנק – צריך להכניס לך מכות חזק שאתה תלמד ואתה תטען ותדע לא לעשות רע [...]"] לעיתים הוא היה מובין לי כל כך ווֹק' ששבועיים היה מתייחס לילכת בבית ספר. או שהיית הולך לבי ספר ובמקום לשכת למדוד, אתה לא יכול למדוד כי אתה תמיד חשב על המכחות שאתה מקבל. אתה מפחד לבוא לבית. או לא היה תי'יש' נכנית [...]"] בין הבנות התי'י בן יחיד, והוא אהב אתו יותר מכלם. אבל זה הוא הרובץ לי הרבה. ואתה היותה דרך שלו, וזה לא ידע משובו. אני, על מה גודלת? גב' תיזהר, אני ארכץ לך", כל הזמן מנט, כל הזמן "תיזהר!". על זה גודلت.

וכור, זה שהייתי הולך אחוריו לבית הכנסת"). והוא מספר בקומו של ילד הצמא לאחבט אביו כיצד היה משאיר את הסמל לクリבה המעתה והזומנית הזאת – את הכוכע – אפלו בשינה ("היהתי בגל זה אפלו ישן עם הכוכע על הראש, לשמר על ההרגשה").

פחד, תסכול, והangenות להיאחז בכל ביתוי קטן של אכפתות מצד האב לגיבוש צידוקים ודמיונות על אהבה – כל אלה חוביים לזכרונות ילדות מלאי ניצול, אלימות וריחוק אביה ובונם את עולם הפנימי של גבי. מבין כל הגוביים שראיני רק סמי וגבי דיברו במפורש על אלימות פיזית של אבותיהם כלפים. תמה שחוורה הרבה יותר היא ההזנחה הרגשית, ההתעלמות וחוסר העניין, הקור ואפלו הנטישה המוחלטת של האב. הזנחה זו יכולה להיות ישירה וגלואה (נטישה במרקם הקיצוניים או לעג והשלפה במרקם האחרים), אך גם סמויה (האב חמיד בעבודה ואני מחליף מילה וחצי מילה עם בנו, או שהוא בכית אך לעולם אינו מראה כל רגש כלפי ילדיו).

דוגמה נוספת שסכל בילדותו מקור ומדחיה רגשיות הוא פול, בן הבכור של צייר יהודיה, ניצולות שואה יהודיה, ושל גבר אנגלי משכילים ומרוחק. וכן מתאר פול את סיפור חייו – han child והן כדור – לנוכח ההתעלמות וההונחה הרגשית שכח סבל מהן בילדותו:

המשפחה שלנו היא די מוזרה [...] אני התחלתי להגיד שהיחסים המשפחתיים לא היו... להגיד לא היו הדוקים וזה לא היה נכון. הם לא היו ממשפחתיים לא היו... הדבר היחיד כמעט שאני ואח שלי מסכימים עליו וזה קיימים בכלל. הדבר היחיד כמעט שאני ואח שלי מסכימים עליו וזה שאימה שלי לא הייתה צריכה להולד ילדים, אלא צירורים [...] אימה תמיד הייתה טוענת שאני הפיבורייט שלה, אבל לא הרגשתה את זה... וזה שהוא שנשאר אני ומלהו אותי כל השנים, חוסר ההתייחסות מצדה של אימה.

כן על אמו; ועל אביו הוא אומר בהמשך בזיכרונות:

אבא שלי מארוד אנגלי טיפוסי... קר מוג', לא יודע להביע רגשות... אני לא זוכר במשך הילדות שלי אי פעם שהוא אמר לי שהוא אוהב אותי. אחרי שברחותי מהבית – אבא בא להחויר אותן. אימה שלחתה אותן. נסענו כל הדרך, כמה שעות טובות, בלי שהוא ידבר עלי בכלל... ומאז לא דיברנו על זה אף פעם. הימים היחסים עם אבא שלי הם יותר טובים مما שהיו אי פעם, והם גם כן בקשר קיימים.

ואנו מסכם בראיון התקionario את חסם של הוריו:

אני חושב שלאימה שלי היה איזשהו קושי עם הבנים שלה, ואבא שלי אמר לי לא פעם שאנו אוכבנו אותו.

בהמשך הוא נותן צידוקים להתנהגותו של האב:

[...] תראי, אבא שלי רצה שיצא ממנה משחו, שיצא ממנה אדם ישר. אבל הרגשתי שהוא לא יודע מה נכון. הרגשתי שהוא לא מבין, לא יודע. ראייתי איך אבא אחר מחנק את הילד שלו – מהChuck אותו לפעים, ישב לידו בספרה, מדבר אותו יפה בתוך הבית. ראייתי זאת זה! כל הקטע היפה של החיים או אני זוכר, וזה שהייתי הולך אליו לבית הכנסת. רק שם, בדרך, לא היה מכך, והוא היה שם מתיחס אליו טוב, כי היה אחיו בבית הכנסת. התייחס אליו יותר, והוא היה שמן עם הכוכע על הראש, לשמר את ההרגשה. זה מין תסכול כזה, מהפחד, שארלי זה מה שיציל אותך...

גביה פוחח בהציגת מעמדו המיחודה כבן בכור, מעמד שארלי ניחם אותו מעט על המכות שספג מהאב.果然, אני מניחה שהיא עליו לפצצת את עצמו ורגשת על המכות וההשלפות הקבועות ("לפעמים המכות היה עניין של יום כן יום לא"), והוא בנה לעצמו את משמעות מעמדו כבכור וכאהוב ביחס על אביו כפיizo למה שספג ("מהבנימים אני הבכור [...] אבא שלי היה אהוב אוטי הci הרבה, אבל כשהיה גם הרבץ לי"). אל הכאב וההשלפה מתחולוה גם בושה על חבורותיו ("לפעמים הוא היה מרביבץ לי כל כך חזק ששבעיים היה מתייחס לכלת לביסס"). בית ההורים הופך להיות מקום מסוכן ומפחד שיש לחמק ממנו, וזאת להבדיל מתחיטתו הטבעית את הבית כ"מבחן של האדם" ("אתה מפחד לבוא לבית, אז לא הייתי ישן בבית"). שוב ושוב במחלה סייפו גבי חוץ לסתור שהאלימות נבעה דווקא מההבתה המיחודה של האב אליו, אהבה שאין לה כל עדות בסיפור חייו, פרט לאחיהם צידוקים, המכטאים את רצונו העז של גבי לקבל הוכחה לקיומה. הוא מסכם את מה שקיבל מאביו – איוםים ואזהרות ומכות, במקום עידוד ("אני על מה גדול? גבי, תיזהר אני ארביבץ לך", כל הזמן מכות).

בהמשך לניטונותו של גבי להעניק משמעות לסבלו בהציגת מקומו אצל האב כנבחר וכאהוב יותר מכולם, הוא מנסה להסביר את התנהגות האב ולהעניק לה צידוקים: (1) "אבא שלי רצה שיצא ממנה משחו"; (2) "הרגשתי שהוא לא יודע מה נכון. הרגשתי שהוא לא מבין, לא יודע". ההסבירים הללו נדרשים כדי לגשר על הפער שבין דמיונו או הרגשותו שאביו אהוב אותו יותר מכלם לבין המציאות שבה האב מתעלל בו באופן יום-יומי. אולי הכאב רק גובר כאשר העדמת האב כ"לא אהוב אחרית" נחלשת אל מול אהבות אחרים, אשר אותן הוא רואה מבטאים את אהבתם בכתפי חבירים ("ראייתי איך אבא מחנק את הילד שלו – מהChuck אותו לפעים, ישב לידיו בספרה, מדבר אותו יפה בתוך הבית"). אולי הוא חש שאהבת אביו אליך היא בעצם פרי דמיון, הוא מוסיף, "ראייתי את זה" (כלומר – זה ממשי).

זכרנו אחד חם שמר אצלו מיחסיו עם אביו, זיכרונו של משה ממשי – ההליכות המשותפות שלהם לבית הכנסת ("כל הקטע היפה-של החיים או אני

נכח פיזית. לאחר שנים של אלימות ומריבות, כאשר היה דני בן 9, עזבה אמו את הבית וביתה. אביו פירע את ילדיו בין מוסדות והפקיר אותם לגורלם. בשונה מפול, דני מבטא באופן ישיר את הensus ואת הרגשות ההשפלת והכאב על ההזנחה:

אם לא שלי בכלל לא ידעה איפה אנחנו. אני לא כל כך זכר מה שם קרה, אבל בכל אופן אחרי שהיא עזבה נשארנו אצל האבא כאלו, והוא שם אותנו בכל מיני מוסדות [...] עם אם אמא שלי לא היה קשר עד גיל 18. עכשווי אנחנו בקשר כהה טלפון זה ושם. אני אוהב אותה, למורות שהיא לא גידלה אותנו. אין ליensus עליה, היא ברוחה ממנה [מהאב], והיא אמרה לי שהוא לא הסכים לה לדעת איפה אנחנו, והוא לקח אותנו. אני לא יודע למה, הוא בכלל לא רצה אותנו. עליו אני כועס! מה זה כועס? אין לי קשר אליו, אני לא צריך אותו ולא מעוניין אותו מה. אז, כשהיינו במוסדות, אז לפעמים הוא היה... כהה פעם בכמה שבועות... בא לבקר כמה דקות, או מטלפון זה ושם [...]. הוא בן-אדם רודף בצע, שאוהב את עצמו ולא אכפת לו, לא מהילדים שלו ולא מאחרים. אני כועס עליו מאד, כי הוא הגורם לכל מה שקרה, זה שהתגרשתי... שאיבדתי את הילדים...

בראיון התיקוף הוא מסביר לי מדרע הוא יכול לקבל את נטישתה של האם, אך לא את נטישתו של אביו:

תראי, אם אמא שלי עזבה אותי, ומרימה [שם בדו'] עזבה אותי. אני מפחד שתאמין בכך ואני אדום ולקבל עוד פעם, בואי נגיד, סליחה על הביטוי, אגورو בפנים או סcin'גב. אבל אותן אני לא רואה בעין רעה כי הם עוברים בഗל אלימות. מה שבאבא שלי עשה לי זה בגידה גודלה, ובגלא זה עליו אני הכי כועס, אני לא יכול ולא רוצה לסתוח לו. אבא שלי אף פעם לא נתן לי הרגשה, מין חוושה, שאני יכול לאחब אותו. להתרך. הוא תמיד התרחק... הוא קר, הוא פרימיטיבי. אני קורא לו פרימיטיבי כי... כי הוא... המטרה שלו זה לא איך לעזרו לילדים שלו. המטרה שלו היא איך להכשיל את הילד שלו אחריו שהוא מצלי. לכן אני מתפרק ממנו. אני לא הרגשתי בן לאב. לא קיבלתי את החמימות של אב, אפילו שההורם התגשרו לא קיבלחתי... לכן, מי שלא רוצה אותה, מי שלא אוהבת אותה, אני לא ציריך אותו.

תחילה של הציוט בBITSOS "חפוצה" של האם. יתכן שכילד המחשבה שאמו הפקירה אותו בידי האב הייתה בלתי נסבלת, ועליו לספק לה צידוקים ("אם אמא שלי בכלל לא ידעה איפה אנחנו"), ויתכן שכרכן של האב הוא מסוגל להזדהות עם בריחתה מהאב. הוא גם מתאר את הקשר שהתחדש בין אמו כקשר המאפיין באבאה, ולא בסעס ("אני אוהבת אותה למורות שהיא לא גידלה אותי. אין ליensus

סגןונו של פול לאורך כל הנרטיב שלו הוא סגןון מגינימליסטי המתאפיין בהומור ציני ובלשון העיטה. הוא חזר ושוב שהורי לא היו אנשים רעים, שהם מعلوم לא פגעו בו פיזית וש הם מילאו את חותם. הוא מסיג את עצמו ואת דבריו ("המשפחה שלנו היא די מוזה") ומשתדל לא להציג בתיאורי הכאב והבדירות שחווה. בשונה מרבית הגברים המרויאנים ב厶ת, זה פול שוד הערות הומויסטיות, והוא מאופק מאוד. יתכן שהוא מושחת הbrishtit שלו, ויתכן שהוא סגןון המבטא את עולמו הרגשי: ריחוק, פורופריציות נאותות, איפוק עד כדי חוסר הבעה, דרייניות ("[...] להגיד שהיחסים במשפחה לא היו... להגיד לא היו הדוקים זה לא יהיה נכון. הם לא היו קיימים בכלל").

הוא חסן בחיאורים, ובמשפט אחד מבטא הן את אי-הסכמה המוחלטת עם אחיו והן את אכזבתו מתקורה של אמו וכעס עליה ("הדבר היחיד, כמעט, והאח שלי מסכימים עליו וזה שאמא שלי לא הייתה צריכה להוליד ילדים, אלא ציראים [...]"). שלא כמו גבי, המשלים את הצורך באב בדמיונות על מקומו הנבחר ועל האבת אביו אליו, פול מבטל את טענתה של אמו בדבר היותו בה האהוב ביותר בכך שלא הרגשתי את זה", ובאיפוק – האופני לנרטיב שלו – הוא מציין רק של התעלומות האם ולהונחתה הייתה השלה על כל זה והוא על מלך חייו ("זה שהוא שנשאר אתי ומלואה אותו כל השנים, חוסר ההתייחסות מצד אמא").

את אביו הוא מופיע אפיון סטריאוטיפי ("מאוד אנגלי טיפוסי... קר מוג, לא יודע להביע רגשות"), הנובע כנראה מריחוקו של האב. אב מרווח יוצר מצב שלידיו בזמנים מסוימים מקרים אותו כאדם, ועל כן אין יכולים לדעת מה הוא מרגש כלפים, אלא אם כן הוא מבטא את גושותו במלילים. פול מציין מספר פעמים במהלך סיפוריו שהוא שוכן שהוא שוכן הקרובים יטאו את האבותיהם אליו גם במלילים (ואף מזכיר את היותו מבע את האבות שלו לילדיו באופן מפורש). השתקה היא מאפיין מרכזי של האב, והוא מבהירה hon בנסיבות רגשות טענות מאוד. אחת מהן שהוא אהוב אותו והן בשתקתו הרוועמת בנסיבות רגשות טענות מאוד. אחת מהן דобра לפול בכיהו: לאחר בריחתו מהבית בא האב – במצוות האם! – להחזרו ולא החליף אותו דבר וחizi דבר על מה שאירע מאו ועד היום ("נסענו כל הדרך, כמה שעות טובות, בלי שהוא ידבר אתי בכלל... ומאו לא דיברנו על זה אף פעם").

פול מסכם את ריחוקו של אביו בהערה לגילגנית אך מלאת כאב: "היום היחסים עם אבא שלי הם יותר טובים מה שהיה אי פעם, והם גם כן בקושי קיימים". כאשר האב כבר טוח לשחפו ברגשותיו, זה רק כדי לומר לו שהוא מאוכזב, ממנו ומשאר אותו ("[...] אבא שלי אמר לי לא פעם שאחנו אוכזנו אותו").

דוגמה אחרת המבטאת את הכאב ואת הכוונה, של נטישת הורם היא סיפורו של דני. לעומת אביו של פול, שנכח פיזית, אם כי נעדר וגהשית, אביו של דני אף לא

עליה, היא ברחה ממנה"). הוא טוען שעד היום איןנו מבין מדרע אביו החזק שהילים יישארו אצל ("כיאלו"), מודיע הסתר מפני האם היכן הם, שכן "הוא בכלל לא רצה אותו".

הכעס שלו על אביו עצום ("עליו אני כועס! מה זה כועס? אין לי קשר אליו"). תחילת התיאור של רגשותיו היא בציון הרגש ("עליז אני כועס"), ולאחריו ההנהגות הנבעת מרגש זה – התנקות והתרחקות, ביטול קומו של האב בחיו ומן ביטויו הולך וגובר של רצונו להתנקת ("אין לי קשר אליו, אני לא צריך אותו, ולא מעוניין אותו מה עלי"). שתי מסקנות עלות מצורת הנרטיב הזאת: ראייה, דפוס התחנחות של דני הוא התרחקות והתנקות כאשר הוא כועס. שנייה, דני רואה בהתרחקות ממי שהוא קרוב והפגנת חוסר עניין בו עונש קשה ומכאיב. בכך ניתן לראות כיצד הפנים את חוויתו הילד צער, שאמו בורחת מהבית ואביו משלה אותו ואת אחיו ואחיו למוסדות שונים ואפלו אינו טורה לשמור עם על קשר רצוף, וכייד לד שתחנחות היא דרך עיליה להכaic לאחר ("[...] לפעים הוא היה... בכח פעם בכמה שבועות... בא לבקר לכמהDKות, או מטלפון פה ושם [...]"). כאשר דני עצמו מתגרש ומאנד את ילדיו שלו – הוא מאשים בכך את אביו, שכן מן האב לומד הבן כיצד לכלכל את חייו ("אני כועס עליו מאוד, כי הוא הגורם לכל מה שקרה").

בהמשך דבריו דני מסביר מדרע הוא מרגיש שאביו בגדי בו את הבגדה הגדולה ביותר, גודלה אפילו מנטיש אם ומנטישת אישה אהובה ("[...] אבל אותם אני לא רואה בעין רעה כי הם עוזבו בגלל אלימות, ומה שאבא שלי עשה לי זה בגדידה גדולה"). מהותה של הגדידה אינה הסורת הילדים מהאם ואף לא הכנסתם לפניהם, אלא המגיעה של הרגשת האישור והקרבה ("אבא שלי אף פעם לא נתן לי הרגשה, מין תחישה, שאני יכול לאחוב אותו. להתקרב. הוא תמיד התרחק... הוא קד... המטרה שלו זה לא איך לעוזר לילדים שלו. המטרה שלו היא איך להכשיל את הילד שלו אחרי שהוא מצליח"). למעשה אביו של דני לא נתן לו אפילו אישור לקיומו ולהיותו בן ("אני לא הרגשתי בן לאב. לא קיבלתי את החמימות של אב").

האלימות, ההונאה הרגשית, הנטישה – חוויות ראשוניות כאלו צובעות את עולמו הרגשי המוקדם של הגבר המכיה ברגשי פחד, השפה, בושה וכאב. הן גולות ממנה את תחושת החזק והערק שלו, את הביטחון שבגבי מעניק ואת ההרגשה החשובה אולי ביחס לצמיחה התקינה של זהות – עוגן רגשי יציב, שמקורו בידיעה שיש לפחות אדם אחד בעולם החשוב שאחיה נפלא ללא תנאי וمبיע את התפעלותו מכך ואת אהבתו כלפי גלוי (Garbarino 1995).

עד כה הייתה התחמה העומדת במשפחה המוצאת של הגברים המכנים בעיקר לדמות הדומיננטית, לאב. לפני שאverbו לתיאור התחמה השנייה, בדצוני לתאר בקצרה את מקומה של האם בתחום מערכת היחסים המורכبة שכון אב לבנו.

האם כ'מושיאה לפועל' של עמדת האב

ומה מקומה של האם? ובכן, לעומת הגברים החווים את מעמדם במשפחה כנסיכים ולכינויים והנותרים להיותם ליהס את כל הטוב לאביהם שהועיד להם מקום מיוחד זה, הגברים המתארים עצם כמו שבלו מאלים, מהונחה ומנישת נוטים פעמים רבות להאשים דוקא את האם בכך, אף שמשמעותם עוללה אב מנורא, מרותק ופעמים אף נוטש. מבחינה זו התייחסותו של דני שונה מזו של שאר הגברים שבלו מהונחה ומאלים מצד האב, שכן הוא לא "מגלגלא" את אשמת האב על אמו.

הגברים שחוות עצם כנסיכים בቤת הוריהם מתארים את האב כמי שהשאיר לאם "לעשות את העבודה המלאכלת" בחינוך: איסורים וענישה כחלק מגידול יורש העזר. כך הפך האב את עצמו ל"טוב", אך גם התרחק מתחום האתומים של בנו:

את החינוך קיבלתי מאימה. מאמא שלי קיבלתי מכות, ומאבא שלי בחים לא. הוא לאף אחד לא נתן מכות. זה היה מאד משפיל. מאד משפיל, כי היה לי הרכה חביבים, ואף פעם לא ראתי ולא שמעתי מהם קיבלו מכות. אבא לא ידע על זה, כי אם היה תי אומר לאבאו זה היה גורם לריב משפחתי. אימא שלי עד היום אומרת לי "אני מרגישה שאתה לא אוהב אותי כמו את אבא". (נחום)

נחום מקשר את האלים עם יחס מאבק בין המינים (אם-בן, להבדיל מאב-בן) ועם השפה ("זה היה מאד משפיל"). מאוחר יותר, הוא נהוג באלים כלפי אשתו, כאשר הוא מרגיש חסר אונים ורצון להשפה, כי אילימות מוקורת בעולםו הפנימי למאבק בין המינים ולהשפה. לאביו הוא לא סיפר על המכחות שספג מאמו, וכואורה האב לא ידע על כך. עמדה מעין זו קלה יותר לעיכול מן המכחה שהאמ בסק הכל והזיהה לפועל את המדיניות של האב (כפי שמתברר בהקרים שונים של יחס ההורם במילך סיפורו). וכך תדמיתו של האב כמיティיב תמיד נשמרת ללא רבב. המחייר שהמין הנשי משלם הוא שימור הדמות הגברית (האב) כדמות אהובה ומייטה, ותפיסת הדמות הנשית הקורובה כמו שיש להישמר מקורבה ורגשית אליה ("אימא שלי עד היום אומרת לי 'אני מרגישה שאתה לא אוהב אותי כמו את אבא'") וממתן כוח רב מדי בידיה.

הגברים האחרים מתארים – במידות משתנות של רגשות – את אמהותיהם כסובלות אף הן מהאב וכמונות, לפחות חלקית, להיות קשובה לצורכי בנים. אולם

קשרים בין-אישיים מאוחרים יותר. אחת מהمسקנות המרכזיות בתאוריה זו היא שכאשר צורכי ההתקשרות אינם מופקמים או מושפעים באופן מופען, מתחפה הкус כרגע מרכזי (Karen 1994). האמהות של מרבית המרוואינים מוצגותUPI בינהן כ"עשות דברו" של האב בחינוכו את הבן או כמגנון על הבן מפני אב מזונית, משפיל ואלים או כמעלמות מתוך בחירה מחובבן להיות לבן מקור יציבות וביחסו עקב מצוקות חייהן שלחן עם האב. יתכן שניתן לראות בהתחנוגון של האמהות את אחד הגורמים לכעס העזום שהבנים רוחשים לאמותיהם בפרט ולמן הנשי בכלל.

אם כן, הבעיות המתפתחות הן לגבי ה"עצמם" והן לגבי יחס זוגיות הבן מאבי היסוד של האישיות בכלל ושל העולם הרגשי בפרט. אבני יסוד אלה בונות את המודל המציב את ה"עצמם" כמו שראו לאהבה ולתשומת לב ואינו יכול לשאת כל דחיה או כדי שאינו ראוי להן ונידון להשתוקק אליהן לשוע. הבעיות באשר ל"עצמם" גם מיצירות – במודע ולא במודע – ציפיות באשר לתוצאותיהם של יחסים קרובים, אינטימיים: היכולת לחוש ביחסון עם בת הזוג, تحت בה אמון וראות אותה כאדם נפרד בעל רגש נבדל וצרכים שונים לעומתם מלאה של בן הזוג נבנית כבר בשלבי הילוד. בניית היכולת הזאת נגולה מן הגברים המכנים.

הן הגברים שגדלו כנסיכים והן אלו שהונחו, הוכו וננטשו בילדותם חולקים מאפיין רגשי דומה: הם חיים בפער גדול בין ציפויותיהם מכת הזוג לבין המציאות הקיימת שלהם. הפער הנה בלתי נמנע, מפני שכטיפיה הזאת שולט ונש הensus. מקורותיו של הкус שונים: אצל ה"נסיך" הם נובעים מחוסר השליטה במצבי החיים השונים ומהצורך באישורים מתחדים מן האב (שלרוב אינם ניתנים) שהוא אכן ראוי בעיניו למעמד השענוק לו. התלות באישורים אלו גורמת להתקשות "עצמם" לאוthonטי (Fromm 1973), כלומר "עצמם" שהאהבה הכלתית תלויה של הקורוביים אליו איננה חלק ברור מאישיותו. "עצמם" מעין זה מחולל בשפה הנובעת מהתנסיות; (2) הדומיננטיות של האב בבית וממדו כמו שעלה פיו ישך דבר; (3) זרותה ובדריותה של האם, שלא היו לה משפחה והגנה בארץ; (4) האלים של האב כלפי.

להבנת עמדתה הרגשית של האם ולהזדהות עם מצוקהו ועם כאביה יair אומר שהגע רק כאשר הלך לטיפול פסיכולוגי בעקבות מצוקתו שלו בוגיותו, והוא מסכם את דבריו בהזדהות מאוחרת עם מצוקהו של אמו וכאביה ("זוכה בא לי אני ביתי").

מרביתן מתקשות להתפנות לצרכים של הבן התיולי בהן והונזק להן, שכן גם הן הקשורות לגבר המכה אוthon והמתעלל בהן או אף נוטש אותן כשהן מטופלות בילדים, או במקרים הפתחות דרמטיים – לגבר העסוק בעצמו והמתעלם מהם ומקשייהן.

כך לדוגמה יair, המתאר את היחסים בין הוריו ואת מצבה של אמו. האב, בן למשפחה ציונית אמידה מושרשה שעלה ארץ, פוגש את האם כאשר היה בשירות הירוגה בהולנד. האם הייתה צעירה ממנה בשנים רבות ועלתה ארצה אחריו, ללא משפחה או מכורים כלשהם:

הבדל הגילים בין ההורים שלי הוא שלוש עשרה שנה, כאשר בואי נאמר ככה, אבא תי חיים כמעט כמעט מלאים עד שהכיר את אמא. הוא היה יותר דומיננטי. האמא גדולה, וגידלה אותנו בלי שהיא ראתה את האימה שלה מוגדרת [...] לא היו לה סבא וסבתא, והיא הייתה זרה בארץ נסקרה. והיה לנו ביטוי בדומיננטיות. היו ביטויי אלימות [...] אימה שלי הייתה בוכה הרבה, ואני ראתה את זה הרבה שנים בתורה חולשה. אבל באיזשהו שלב של טיפול פסיכולוגי שאני עברתי לפני הנישאים כאלו הייתה לי איזושהי הארה, ואני ראתה את זה שאולי, בעיה של חסcol משני דברים. ביחס הזה הבדל בין האבא ואיך שהוא היה, בין האבא שהוא הכירה. מבחינת העציבים ודרכם כאלה... ואיך זה שהוא לא יכול למגע בדברים, לא יכול לשפר בדברים יותר. חסcol שלה בדברים שהוא רצתה או ראתה לא התmeshו. ולאו דווקא חולשה. וכשה בא לי בכתי.

יאir מיחס את חסcol ואת קשייה של אמו למספר גורמים: (1) פער הגילים הגדל בין הוריו, המסביר לדעתו את הפער הנמדד בניסיון החיים ובעושור ההתנסיות; (2) הדומיננטיות של האב בבית וממדו כמו שעלה פיו ישך דבר; (3) זרותה ובדריותה של האם, שלא היו לה משפחה והגנה בארץ; (4) האלים של האב כלפי.

להבנת עמדתה הרגשית של האם ולהזדהות עם מצוקהו ועם כאביה יair אומר שהגע רק כאשר הלך לטיפול פסיכולוגי בעקבות מצוקתו שלו בוגיותו, והוא מסכם את דבריו בהזדהות מאוחרת עם מצוקהו של אמו וכאביה ("זוכה בא לי אני ביתי").

כך, יש לאלים היפוי של האב, גם כאשר היא אינה מופנה כלפי בנו, השפעה מרכזית על ההתקשות והותו ועל רגשותיו. לפי תאורית ההתקשרות (attachment theory) של בולבי (Bowlby 1969), ההתקשרות הייאשונית בין החינוך לדמות המטפל בו, בפרק כלל האם, היא פרי למידה של אוטו-יאציה בין סיפוק הצרכים הביולוגיים ובין המקור אשר מספקם. התקשרות זו מופסקת לילדים ביחסו בוגרי הראושונים עם העולם ועם החברה שבה הוא חי, והוא הפסיק ליצור

כלשהו, בדרך כלל לא חד-פערני, מביא אותו לתחילה של הבנה ש"משהו לא בסדר כאן" ותהליך בלתי הפיך של הכרה הולכת וגוברת בחיה השקר שהוא חי בו, בפער בין אופן הבנה והראיה את עצמו ואת מקומו עד כה לבין אופן הבנה והראיה כתעת. עם ההכרה וההתוודעות" למצב המאכזב באה" נפילה" רגשית, המתרוגמת לכאב על אבדון ה"מעמד" המיחוד של הבן המיחוד ולעתים גם על אבדן בבח הזוג (לעתים בעקבות פרדה בפועל ולעתים בעקבות התறתקותה הרגשית הנובעת מהאלימות). או אז מערצת היחסים אינה "מושלמת" כפי שנחווהה לפני כן וגם לעולם לא תוכל לשוב להיות כזו. גברים אלו מביעים געוגעים בעבר, עושים לו אידאליזציה ומיצפים שכט זוג תעוור להם לשחרר את מה שחשו בבית ההורים, לפני ה"נפילה". הנסיך רוצה להישאר נסיך, ואולי אף להפוך בכיתו שלו למלאך.

כאמור, גם הגברים שבסלו מאלים ומהונחה חווים פער גדול בין ציפיותיהם מabit הזוג לבין המציאות הוגנית, אלא שכן מקור הפער הוא בציפייה האינטימית לתיקון. מabit הזוג הם מצפים לפצוחם על כל מה שלא קיבלו בבית: אהבה ללא תנאים, קבלה ללא תנאים, אישור טוטלי לדברים קטנים וגדולים וביטול הטעם, הבושה, הכאב וחוסר הערך העצמי הנובעים מהתעללות ומהונחה. הנרטיב שלהם דומה למלודרמה: תחילתו במצב מצוקה, בדידות, חוסר אמון ולעתים אף ייאוש של המספר-הגיבור. המפגש והקמת הבית עם בת הזוג מציגים מהפרק חיוויי במבנה הנרטיבי, אך זהה לשאלה של גאולה רגשית. גם כאן אירוע זוגי כלשהו מביא ליפוי האשליה, משחרר ביתר שאות רגשות הבושה, הפחד וההשפה המוכרים כל כך ומעורר כאס, אבדון שליטה ושבך ביחסים. בדיק כמו במלודרמות: דוקא כאשר נדמה לגיבור שהוא נפטר סופית מעברו הרוגשי המכאי וחסר המזל, רודף אותו עבר רגשי זה ומעורר בו אותם כאבים מוכרים עד זרא. התוצאה של התפקידות זו היא נפילת נספת, או בדבריו של אל, "השם הכוי מתאים לסייע החיים שלו הוא 'סרט טורקי'".

פחד ובושה הם רגשות שקשה לשאתם, כי שניהם חותרים תחת תפיסת הגבריות האקטיבית והשלטת עצמה שגברים אלו מתקשים גם כך להשיג. הדרך לכטוטם, כמו בתיאטרון היווני העתיק, היא לעותם מסכות טטרואוטיפיות וגורוטסניות, גדולות מן הפנים ומוסכמתות מבע (כדי שהקהל יוכל להזהות את הבעתן גם מרוחק), לביטוי תפקידה של הדמות, ולא אישיותה: מסכת הזעם מספקת את היסוי הגברי הנדרש, והוא אף שמה בפני העוטה אותה את "הטקסט" שבעזרתו הוא יכול לפעול – אלימות (Cuddon 1985: 294-295).

התמה השנייה: אילוף הסוררת

מבנים נרטיביים דורשים בדרך כלל שחקייני משנה. תחולות בהגדורותם של אחרים את תפקידם שלהם בнерטיב מציבה בפני המספר-הגיבור בעיה: דמיות המשנה